

Cứ mãi bận rộn rồi thì tâm cũng sẽ chết.

Chữ “bận” (忙) là sự kết hợp của chữ “tâm” (心) và chữ “vong” (亡)
Cứ mãi bận rộn rồi thì tâm cũng sẽ chết.

Tác giả Điền Duy chia sẻ trong cuốn sách ‘Hoa điền bán mẫu’ rằng:
“Chúng ta nhận được những vở kịch khác nhau trong đời. Có người thì bình lặng, người thì nồng nhiệt, khi thì cười, lúc lại khóc. Dù ra sao, ta vẫn phải diễn cho đến khi hạ màn.”

Cuộc đời của chúng ta quá quý giá, đến mức mà dù có sống ra sao cũng có cảm giác như đã lãng phí. Nếu phải đưa ra một lời khuyên để không lãng phí cuộc đời, thì tôi nghĩ đó là: **Đừng để dành điều tốt nhất cho đến cuối cùng.**

Đừng để dành cái tốt nhất cho đến cuối cùng, đến khi quá muộn mà không hay: điều này mọi người đều hiểu, nhưng không phải ai cũng làm được. Nhà văn nổi tiếng Mạc Ngôn đã kể kinh nghiệm của một người bạn như sau:

“Vợ của người bạn qua đời, khi thu dọn những di vật mà vợ để lại, anh ấy nhìn thấy một chiếc khăn choàng lụa còn chưa tháo mác. Bởi vì chiếc khăn này rất đẹp, rất đắt tiền nên vợ anh cứ mãi không nỡ dùng, cứ muốn đợi đến dịp đặc biệt. Kết quả là cho đến ngày ra đi rồi cũng chưa đeo được chiếc khăn.”

Ông ta cảm khái rằng mỗi ngày đang sống đều là ngày đặc biệt rồi, những gì tốt đẹp thì mình nên thực hiện ngay đi không chờ đợi một ngày nào nữa. Cũng giống như người vợ kia, chiếc khăn đẹp cứ tiếc không choàng, kết quả lại chẳng được choàng.

- Khi còn trẻ muốn đi leo núi mà chưa đi được, kết quả là về già bạn đành nhìn núi thờ dài.
- Khi đi mua sắm thích một cái áo nhưng đắt quá, đợi đến khi đủ tiền thì áo đã bán rồi.
- Còn nhỏ, con muốn chơi đùa với bố mẹ mà bố mẹ mãi bận rộn, đến khi có thời gian thì con đã lớn rồi, cũng chẳng còn muốn chơi cùng bố mẹ nữa.
- Vợ luôn nấu cơm, ôm con chờ bạn về nhà cùng ăn, nhưng bạn cứ bận công việc, tiệc tùng ở sở đến một ngày về được nhà để ăn cơm cùng vợ con thì cô ấy đã bế con bỏ đi rồi.
- Cha mẹ già muốn bạn thỉnh thoảng về thăm nhưng bạn cứ lo làm ăn mãi, đến khi có thời gian về thăm cha mẹ thì họ đã qua đời...

Cuộc sống cũng giống như một giỏ táo tươi ngon vậy, bạn cứ chần chừ mãi không ăn. Đến cuối cùng một vài trái bắt đầu bị hơi thối, bạn tiếc bắt đầu ăn những quả đó nhưng khi ăn tới những kia thì những quả trước còn nguyên cũng lại bắt đầu thối. Thế là bạn chỉ được ăn toàn táo thối.

Thực phẩm sẽ hết hạn, hạnh phúc cũng vậy!

Hạnh phúc chẳng những sẽ hết hạn, mà còn sẽ biến mất khi chúng ta bận rộn.
Chữ “bận” (忙) là sự kết hợp của chữ “tâm” (心) và chữ “vong” (亡), cứ mãi bận rộn rồi thì tâm cũng sẽ chết.

Có rất nhiều người vô tình đánh mất hạnh phúc của chính mình chỉ vì quá bận rộn quá vội vã trong cuộc sống. Cũng như vội lái xe đến nơi có hẹn công việc làm ăn thì mình đã hy sinh không được thưởng thức phong cảnh đẹp bên đường. Dưới đây là một câu chuyện thương tâm:

“Ở vùng núi Quý Châu có một bà cụ, con gái đi làm xa, mỗi năm chỉ về nhà ăn Tết với mẹ một lần, sau đó lại vội vã đi. Mẹ thương con công việc bận rộn nên luôn nói rằng mình khỏe, lần nào bị bệnh cũng không cho con hay, sức khỏe mỗi ngày một yếu đi nhưng lại giả vờ là mình rất khỏe. Bệnh lâu ngày, cuối cùng vào một đêm nọ, bà mẹ qua đời, sau đó vài ngày hàng xóm mới phát hiện ra.
Con gái biết chuyện mẹ chết vội vàng quay về gào khóc trước thi thể của mẹ: “Mẹ ơi, con hối hận lắm, thật sự rất hối hận.”

Nhưng lúc này đây, hối hận và nước mắt đều đã muộn... Từ đây về sau, trong nhà sẽ không còn hình bóng người mẹ đợi chờ.

Liệu chúng ta có muốn giống như cô gái này chẳng, vẫn cứ luôn trì hoãn nữa thôi?
Chúng ta nên sống cho hiện tại, đừng bỏ lỡ cơ hội vì cơ hội không chờ ta

Lại dưới đây một câu chuyện ngày xưa kể về một tội phạm tử hình như sau:

“Có một thanh niên ăn không ngồi rồi, toàn là đi trộm gà trộm chó. Một ngày nọ, anh ta đi trộm ngựa ở doanh trại quân đội, bất cẩn bị bắt được. Tướng quân nổi giận lôi đình muốn chặt đầu anh ta để cảnh cáo dân chúng, nhưng cho phép anh ta nói ra tâm nguyện cuối cùng của mình trước khi chết. Người thanh niên đau khổ nói:

- *Tôi muốn nấu cơm cho mẹ, từ nhỏ tôi luôn làm mẹ tức giận mà chưa từng hiếu kính với bà.”*

Tướng quân hỏi:

- *Còn gì nữa không?”*

- *Tôi muốn xin lỗi Tiểu Thúy, tôi đã hứa sẽ tặng trân ngọc cho cô ấy, nhưng xem ra là không làm được rồi.”*

- *Còn nữa không?”*

Anh ta khóc nói:

- *Tôi còn muốn học nghề để kiếm việc làm, không muốn trộm gà trộm chó nữa, thế nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi...”*

Tướng quân nghe xong cuối cùng tha cho anh ta cái chết, ông nói:

- *Người đường đường là nam nhi, hiếu kính mẹ già, tặng trân ngọc cho người yêu, học nghề – vì sao đến ngày cuối cùng mới nghĩ đến làm những điều này vậy? Ta ra lệnh cho nhà ngươi từ nay về sau phải xem **mỗi ngày đều là ngày cuối cùng**, có như vậy thì mới không phụ ta tha cho người một mạng.”*

Chàng trai thức tỉnh, quyết không thể để những điều quan trọng đến phút cuối mới làm, nếu không thì sẽ tiếc nuối cả đời.